

17 maart en dan?

Alle verkiezingsprogramma's zijn gereed en iedereen is druk met nadenken over waar hij op gaat stemmen.

Voorop staat wat mij betreft de visie op onze samenleving; waarin we als maatschappij investeren in onze jeugd, waarin ontwikkelingsmogelijkheden centraal staan, waar onderwijs een plek is om te leren en ook om samen te leven.

In deze tijd van corona zien we nog eens extra hoe belangrijk school is voor het sociaal-emotioneel welbevinden van kinderen. In ons land zou het toch logisch moeten zijn dat we de basis goed op orde hebben: voldoende mogelijkheden voor kinderopvang voor iedereen, gelijke onderwijskansen, sportmogelijkheden en op latere leeftijd een leuke baan.

Voor wie dat allemaal niet vanzelfsprekend is, omdat je ziek bent of gehandicapt of omdat je ouders zoveel problemen of zorgen hebben dat ze niet aan opvoeden toekomen, of omdat er ziekte en zorgen zijn in het gezin; is het fijn dat we zorg en hulp ter beschikking hebben zeker als ook de eigen familie en omgeving onvoldoende in staat zijn om te helpen. Soms voor even, soms voor langere tijd. Als je professionele zorg of hulp nodig hebt is het belangrijk dat je weet waar je recht op hebt en waar je deze kunt vinden. Zorg in en of door de specialisten of door andere deskundigen, zoals in de jeugdhulp.

Als ik de programma's lees zie ik dat veel partijen af willen van de marktwerking in de zorg, van wachtlijsten, van tijdrovende en verspillende administratieve verantwoording en terecht vinden dat er voldoende gekwalificeerd personeel moet zijn, goede samenwerking met het onderwijs, geen harde grens bij de leeftijd van 18 jaar. Om blij van te worden: de vele beloftes die gedaan worden in al die verkiezingsprogramma's en de vele ideeën die er zijn om zorg en hulp beschikbaar te hebben.

En nu naar de praktijk van alle dag. Dat is een heel andere wereld. In de regio's waar wij werken zijn we voor iedere regio en daarbinnen voor meerdere gemeenten bezig met weer nieuwe aanbestedingen. De handelings- en administratiekosten die daarmee gepaard gaan zijn overweldigend, de wachtlijsten nemen toe. Gemeenten maken zich ernstige financiële zorgen en voelen zich genoodzaakt keuzes te maken die totaal niet overkomen met al die mooie beloftes. Aanbieders werken met man en macht om wachtlijsten te voorkomen, om zorg anders in te richten en om het goedkoper te doen. Om dat voor elkaar te krijgen kost tijd en de druk levert frustratie op.

De kinderen en de gezinnen die het nodig hebben, hebben vooralsnog niet veel aan die beloftes. Zij zitten niet te wachten op weer nieuwe aanbestedingen. Ze willen weten waar ze de hulp en zorg kunnen vinden die nodig is voor hun kind of voor zich zelf als ouder, om erger te voorkomen, om mee te doen in de maatschappij, om naar school te gaan.

Laten we niet teveel tijd verliezen met nieuwe plannen voor een nieuw stelsel, maar laten we vooral met vereende kracht doorbouwen aan beschikbare, noodzakelijke hulp en zorg voor die kinderen en gezinnen die er bekaaid van afkomen.

Mariëtte Verhoef, Raad van Bestuur Levvel